
[CZARODZIEJCA *sb m*

N pl czarodzi(e)jce.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. błędnie: czarodziej.

Człowiek uprawiający czary, sztuki magiczne: Y biorą tego ducha/ ci wślytcy czarodzieyce/ w fie wieśczki czynią ErazmJęzyk R4 (Linde błędnie: czarodziej).

Synonimy: astrolog, astronom, czarnoksiężnik, czarownik, gadacz, gusłnik, gwiazdarz, kuglarz, mag, matacz, malefik, nigromantyk, praktykarz, pyton, wieszczek, wieszczy, wrożek, zaklinaciel, zwodnik.

Cf [CZARODZIEJNIK]

ZZa